

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora)

z 12. októbra 2023 *

[Znenie opravené uznesením z 9. januára 2024]

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Justičná spolupráca v občianskych veciach – Vnútroštátne právo uplatniteľné v dedičských veciach – Nariadenie (EÚ) č. 650/2012 – Článok 22 – Ustanovenie o voľbe práva – Osobná pôsobnosť – Štátny príslušník tretieho štátu – Článok 75 – Vzťah k existujúcim medzinárodným dohovorom – Bilaterálna dohoda medzi Poľskou republikou a Ukrajinou“

Vo veci C-21/22,

[Opravené uznesením z 9. januára 2024] ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Sąd Okręgowy w Opolu (Krajský súd Opole, Poľsko) z 10. decembra 2021 a doručený Súdnemu dvoru 7. januára 2022, ktorý súvisí s konaním začatým na návrh:

OP,

za účasti:

Notariusz Justyna Gawlica,

SÚDNY DVOR (tretia komora),

v zložení: predsedníčka tretej komory K. Jürimäe, sudcovia N. Piçarra, M. Safjan, N. Jääskinen (spravodajca) a M. Gavalec,

generálny advokát: M. Campos Sánchez-Bordona,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- Notariusz Justyna Gawlica, v zastúpení: M. Margoński, zástupca notarialny,
- poľská vláda, v zastúpení: B. Majczyna a S. Żyrek, splnomocnení zástupcovia,

* Jazyk konania: poľština.

- španielska vláda, v zastúpení: M. J. Ruiz Sánchez, splnomocnená zástupkyňa,
- maďarská vláda, v zastúpení: Zs. Biró-Tóth a M. Z. Fehér, splnomocnení zástupcovia,
- Európska komisia, v zastúpení: S. L. Kaléda a W. Wils, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 23. marca 2023,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článkov 22 a 75 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 650/2012 zo 4. júla 2012 o právomoci, rozhodnom práve, uznávaní a výkone rozhodnutí a prijatí a výkone verejných listín v dedičských veciach a o zavedení európskeho osvedčenia o dedičstve (Ú. v. EÚ L 201, 2012, s. 107).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi OP, ukrajinskou štátnou príslušníčkou s bydliskom v Poľsku, kde je spoluvlastníčkou nehnuteľnosti, a zástupcom Notariusz Justyna Gawlica (notár Justyna Gawlica), ktorý prevádzkuje notársku kanceláriu v Krapkowice (ďalej len „zástupca notára“), vo veci odmietnutia tohto zástupcu vyhotoviť autentický závet obsahujúci ustanovenie, podľa ktorého je rozhodným právom na účely dedičstva OP ukrajinské právo.

Právny rámec

Právo Únie

- 3 Odôvodnenia 7, 37, 38, 57 a 59 nariadenia č. 650/2012 uvádzajú:

„(7) Je potrebné uľahčiť riadne fungovanie vnútorného trhu odstránením prekážok voľného pohybu osôb, ktoré v súčasnosti narážajú na problémy pri uplatňovaní svojich práv v kontexte dedenia, ktoré má cezhraničné dôsledky. V európskom priestore spravodlivosti musia mať občania možnosť usporiadať svoje dedičstvo vopred. Musia byť efektívne zaručené práva dedičov a odkazovníkov, ďalších osôb s blízkym vzťahom k zosnulému, ako aj veriteľov poručiteľa.

...

(37) S cieľom umožniť občanom využívať výhody vnútorného trhu pri úplnej právnej istote by im toto nariadenie malo umožniť vopred poznať rozhodné právo pre ich dedičstvo. Mali by sa zaviesť harmonizované kolízne normy, aby sa zamedzilo protichodným výsledkom. Základné pravidlo by malo zabezpečiť, že sa dedenie bude predvídateľne spravovať právnym poriadkom, s ktorým má úzku väzbu. Z dôvodu právnej istoty a s cieľom predísť rozdeleniu dedičstva na niekoľko častí by sa malo uvedeným právnym poriadkom spravovať celé dedičstvo, t. j. všetok majetok tvoriaci dedičstvo bez ohľadu na povahu majetku a bez ohľadu na to, či sa majetok nachádza v inom členskom štáte alebo v treťom štáte.

(38) Týmto nariadením by sa malo občanom umožniť vopred usporiadať svoje dedičstvo prostredníctvom voľby rozhodného práva pre dedenie po nich. Táto voľba by mala byť obmedzená na právny poriadok štátu, ktorého sú štátnymi príslušníkmi, aby sa zaručila väzba medzi zosnulým a zvoleným právnym poriadkom a prešlo tomu, že sa právny poriadok zvolí s úmyslom zmariť legitímne očakávania osôb oprávnených na povinný dedičský podiel.

...

(57) Kolízne normy stanovené v tomto nariadení môžu viesť k uplatňovaniu právneho poriadku tretieho štátu. V takom prípade by sa mali zohľadniť normy medzinárodného práva súkromného v uvedenom štáte. Ak je v týchto normách uvedený spätný a ďalší odkaz buď na právny poriadok členského štátu, alebo na právny poriadok tretieho štátu, ktorý by na dedenie uplatnil vlastný právny poriadok, takýto spätný a ďalší odkaz by sa mal prijať s cieľom zabezpečiť medzinárodný súlad. Spätný a ďalší odkaz by sa však mal vylúčiť v prípadoch, keď si zosnulý zvolil právny poriadok tretieho štátu.

...

(59) V tomto nariadení by sa vzhľadom na jeho všeobecný cieľ, ktorým je vzájomné uznávanie rozhodnutí vydaných v členských štátoch v dedičských veciach bez ohľadu na to, či sa tieto rozhodnutia vydali v sporovom alebo nespоровom konaní, mali stanoviť pravidlá týkajúce sa uznávania, vykonateľnosti a výkonu rozhodnutí, ktoré by boli podobné pravidlám obsiahnutým v iných nástrojoch Únie prijatých v oblasti justičnej spolupráce v občianskych veciach.“

4 Článok 5 toho istého nariadenia s názvom „Dohoda o voľbe súdu“ v odseku 1 stanovuje:

„Ak je právny poriadok, ktorý si zosnulý zvolil na vyporiadanie svojho dedičstva podľa článku 22, právnym poriadkom členského štátu, môžu sa dotknutí účastníci dohodnúť, že výlučnú právomoc konať v dedičskej veci bude mať súd alebo súdy uvedeného členského štátu.“

5 Podľa článku 6 uvedeného nariadenia, nazvaného „Odmietnutie vykonávať právomoc v prípade voľby práva“:

„Ak je právny poriadok, ktorý si zosnulý zvolil na vyporiadanie svojho dedičstva podľa článku 22, právnym poriadkom členského štátu, konajúci súd podľa článku 4 alebo článku 10:

...“

6 Článok 12 ods. 1 toho istého nariadenia stanovuje:

„Ak je súčasťou dedičstva majetok nachádzajúci sa v treťom štáte, súd, ktorý začal v dedičskej veci konať, môže na žiadosť niektorého z účastníkov rozhodnúť, že o takomto majetku nebude konať, ak sa možno odôvodnene domnievať, že jeho rozhodnutie týkajúce sa takéhoto majetku nebude v danom treťom štáte uznané, prípadne vyhlásené za vykonateľné.“

7 Článok 20 nariadenia č. 650/2012, nazvaný „Všeobecné uplatnenie“, znie:

„Právny poriadok určený podľa tohto nariadenia sa uplatní bez ohľadu na to, či je právnym poriadkom členského štátu.“

8 Článok 21 tohto nariadenia s názvom „Všeobecné pravidlo“ uvádza:

„1. Ak nie je v tomto nariadení ustanovené inak, rozhodným právom vo veci celého dedičstva je právny poriadok štátu, v ktorom mal zosnulý obvyklý pobyt v čase smrti.

...“

9 Článok 22 uvedeného nariadenia, nazvanom „Voľba práva“, v odseku 1 uvádza:

„Osoba si môže za rozhodné právo, ktorým sa bude spravovať dedenie jej celého dedičstva, zvoliť právny poriadok štátu, ktorého je v čase voľby alebo úmrtia štátnym príslušníkom.

...“

10 Článok 75 toho istého nariadenia s názvom „Vzťah k existujúcim medzinárodným dohovorom“ v odseku 1 stanovuje:

„Týmto nariadením nie je dotknuté uplatňovanie medzinárodných dohovorov, ktorých zmluvnou stranou je v čase prijatia tohto nariadenia jeden alebo viacero členských štátov a ktoré sa týkajú otázok upravených v tomto nariadení.

...“

Poľské právo

11 Dohovor medzi Poľskou republikou a Ukrajinou o právnej pomoci a právnych vzťahoch v občianskych a trestných veciach z 24. mája 1993 (ďalej len „bilaterálny dohovor“) v článku 37 stanovuje:

„Právne vzťahy týkajúce sa dedenia hnutelných vecí sa spravujú právnym poriadkom zmluvnej strany, ktorej štátnym príslušníkom bol zosnulý v čase smrti.

Právne vzťahy týkajúce sa dedenia nehnuteľností sa spravujú právnym poriadkom zmluvnej strany, na ktorej území sa nehnuteľnosť nachádza.

Pri posudzovaní, či je majetok, ktorý je súčasťou dedičstva, hnutelnou vecou alebo nehnuteľnosťou, sa použije právny poriadok zmluvnej strany, na ktorej území sa majetok nachádza.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

12 OP je ukrajinská štátna príslušníčka s bydliskom v Poľsku, kde je spoluvlastníčkou nehnuteľnosti. Požiadala zástupcu notára, aby spísal autentický závet obsahujúci ustanovenie o tom, že rozhodným právom uplatniteľným na jej dedičstvo je ukrajinské právo.

13 Zástupca notára odmietol vyhotoviť takýto úkon, pričom uviedol najmä dva dôvody. Po prvé článok 22 nariadenia č. 650/2012 v spojení s odôvodnením 38 tohto nariadenia priznáva právo zvoliť si rozhodné právo len štátnym príslušníkom členských štátov Únie. Po druhé článok 37 bilaterálnej dohody, ktorá má v každom prípade prednosť pred týmto nariadením, stanovuje, že rozhodným právom v dedičských veciach je právny poriadok štátu, ktorého je zosnulý štátnym

príslušníkom, ak ide o hnutelný majetok, a právny poriadok štátu, v ktorom sa majetok nachádza, ak ide o nehnuteľný majetok. Zástupca notára sa teda domnieval, že rozhodným právom na účely dedičstva OP je poľské právo, pokiaľ ide o nehnuteľnosti, ktoré vlastní v Poľsku.

14 OP podala proti odmietnutiu zástupcu notára žalobu na Sąd Okręgowy w Opolu (Krajský súd Opole, Poľsko), ktorý je vnútroštátnym súdom a ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania, z dôvodu, že bolo založené na nesprávnom výklade nariadenia č. 650/2012. V tejto súvislosti predovšetkým tvrdila, že článok 22 tohto nariadenia umožňuje „osobe“ zvoliť si právny poriadok svojej krajiny ako rozhodné právo na účely svojho dedičstva. Okrem toho tvrdila, že cieľom článku 75 ods. 1 uvedeného nariadenia je zachovať súlad tohto nariadenia s povinnosťami, ktoré vyplývajú z dohôd uzavretých medzi členskými štátmi a tretími štátmi. Keďže bilaterálna dohoda neupravuje voľbu dedičského práva, OP sa domnieva, že uplatnenie článku 22 nariadenia č. 650/2012 nie je s týmto nariadením nezlučiteľné.

15 Za týchto podmienok Sąd Okręgowy w Opolu (Krajský súd Opole) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Má sa článok 22 [nariadenia č. 650/2012] vykladať v tom zmysle, že osoba, ktorá nie je občanom Európskej únie, má právo zvoliť si právny poriadok štátu, ktorého je štátnym príslušníkom, za právny poriadok, ktorým sa bude spravovať dedenie jej celého dedičstva?

2. Má sa článok 75 v spojení s článkom 22 [tohto] nariadenia...vykladať v tom zmysle, že v prípade, keď bilaterálna dohoda uzatvorená medzi členským štátom a tretím [štátom] neupravuje voľbu rozhodného práva v dedičskej veci, ale stanovuje toto právo, štátny príslušník takéhoto tretieho štátu, ktorý má bydlisko [v uvedenom štáte] viazanom touto bilaterálnou dohodou, si môže zvoliť rozhodné právo?“

O prvej otázke

16 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 22 nariadenia č. 650/2012 vykladať v tom zmysle, že štátny príslušník tretieho štátu s bydliskom v členskom štáte Únie si môže zvoliť právo tohto tretieho štátu ako právo, ktorým sa bude spravovať dedenie jeho celého dedičstva.

17 Článok 22 nariadenia č. 650/2012 stanovuje, že „osoba si môže za rozhodné právo, ktorým sa bude spravovať dedenie jej celého dedičstva, zvoliť právny poriadok štátu, ktorého je v čase voľby alebo úmrtia štátnym príslušníkom“.

18 Ako vyplýva z jeho znenia, toto ustanovenie sa vzťahuje na každú „osobu“ bez akéhokoľvek rozlišovania medzi štátnymi príslušníkmi členských štátov Únie a štátnymi príslušníkmi tretích štátov. Jediné obmedzenie slobody voľby, ktorou disponuje takáto osoba, totiž spočíva v tom, že si môže zvoliť len právo štátu, ktorého je štátnym príslušníkom, a to bez ohľadu na to, či uvedený štát má alebo nemá postavenie členského štátu Únie.

19 Nemožno sa preto domnievať, že len občania Únie môžu mať takúto slobodu voľby.

20 Tento doslovný výklad potvrdzujú aj ďalšie ustanovenia nariadenia č. 650/2012, ktoré tiež odkazujú na právo tretieho štátu mimo Únie.

- 21 Po prvý článok 20 uvedeného nariadenia stanovuje, že právny poriadok určený týmto nariadením sa uplatní aj vtedy, ak nie je právnym poriadkom členského štátu. Hoci z odôvodnenia 57 nariadenia č. 650/2012 vyplýva, že kolízne normy stanovené v tomto nariadení môžu viesť k uplatneniu práva tretieho štátu a že v takom prípade sa majú zohľadniť normy medzinárodného práva súkromného v uvedenom štáte, výslovne sa v ňom spresňuje, že takýto odkaz by sa mal vylúčiť, „keď si zosnulý zvolil právny poriadok tretieho štátu“.
- 22 Po druhý článok 5 tohto nariadenia obmedzuje dohody o voľbe súdu na prípad, ak je „právny poriadok, ktorý si zosnulý zvolil na vyporiadanie svojho dedičstva podľa článku 22 [uvedeného nariadenia], právnym poriadkom členského štátu“. Rovnako článok 6 toho istého nariadenia upravuje odmietnutie právomoci, „ak je právny poriadok, ktorý si zosnulý zvolil na vyporiadanie svojho dedičstva podľa článku 22, právnym poriadkom členského štátu“. Takéto spresnenia majú zmysel len vtedy, ak existuje iná možnosť voľby ako právo členského štátu. Ak to však nie je právo členského štátu, môže to byť len právo tretieho štátu.
- 23 Po tretie tým, že sa v odôvodnení 38 nariadenia č. 650/2012 uvádza, že „týmto nariadením by sa malo občanom umožniť vopred usporiadať svoje dedičstvo prostredníctvom voľby rozhodného práva pre dedenie po nich“, sa toto odôvodnenie všeobecne vzťahuje na každého „občana“, a nielen na občanov Únie.
- 24 Vzhľadom na všetky predchádzajúce dôvody treba na prvú otázku odpovedať tak, že článok 22 nariadenia č. 650/2012 sa má vykladať v tom zmysle, že štátny príslušník tretieho štátu s bydliskom v členskom štáte Únie si môže zvoliť právo tohto tretieho štátu ako právo, ktorým sa bude spravovať dedenie jeho celého dedičstva.

O druhej otázke

- 25 Svojou druhou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 75 nariadenia č. 650/2012 v spojení s článkom 22 tohto nariadenia vykladať v tom zmysle, že ak členský štát Únie pred prijatím uvedeného nariadenia uzavrel bilaterálnu dohodu s tretím štátom, ktorá určuje rozhodné právo v dedičských veciach, a výslovne nestanovuje možnosť voľby iného právneho poriadku, štátny príslušník tohto tretieho štátu s bydliskom v dotknutom členskom štáte si môže zvoliť právny poriadok uvedeného tretieho štátu, ktorým sa bude spravovať celé jeho dedičstvo.
- 26 V tejto súvislosti z článku 75 ods. 1 nariadenia č. 650/2012 v podstate vyplýva, že uplatňovanie tohto nariadenia nemôže mať vplyv na uplatňovanie medzinárodných dohovorov, ktorých zmluvnými stranami sú jeden alebo viacero členských štátov, pokiaľ na jednej strane dotknutý členský štát alebo dotknuté členské štáty už boli zmluvnými stranami predmetného medzinárodného dohovoru v čase prijatia nariadenia č. 650/2012 a na druhej strane sa tento dohovor týka otázok upravených týmto nariadením. Z judikatúry Súdneho dvora pritom vyplýva, že ak normotvorca Únie stanoví, že uplatňovanie nariadenia „nemá vplyv“ na existujúce medzinárodné dohovory, tieto dohovory sa uplatňujú v prípade súbehu pravidiel s takýmto nariadením (pozri analogicky rozsudok zo 4. mája 2010, TNT Express Nederland, C-533/08, EU:C:2010:243, bod 46).

- 27 Ak je teda členský štát zmluvnou stranou bilaterálnej dohody uzavretej s tretím štátom pred nadobudnutím účinnosti nariadenia č. 650/2012 a táto bilaterálna dohoda obsahuje ustanovenia upravujúce pravidlá uplatniteľné v dedičských veciach, v zásade sa majú uplatniť tieto pravidlá, a nie pravidlá upravené nariadením č. 650/2012 v tejto oblasti.
- 28 Okrem toho, ako uviedol generálny advokát v bodoch 29 a 30 svojich návrhov, článok 75 nariadenia č. 650/2012 nie je izolovaným ustanovením v právnych nástrojoch Únie v oblasti súdnej spolupráce v občianskych a obchodných veciach. Mnohé ďalšie nariadenia a dohovory sa totiž týkajú vzťahov medzi jednotlivcami v európskom priestore slobody, bezpečnosti a spravodlivosti a obsahujú ustanovenia, ktoré majú podobnú logiku ako článok 75 nariadenia č. 650/2012.
- 29 V tomto kontexte Súdny dvor rozhodol, že článok, ktorý v rámci dotknutého aktu práva Únie upravuje vzťahy medzi týmto aktom a medzinárodnými dohovormi, nemôže mať dosah, ktorý by bol v rozpore so zásadami, na ktorých sa zakladá právna úprava, ktorej je súčasťou (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 4. mája 2010, TNT Express Nederland, C-533/08, EU:C:2010:243, bod 51).
- 30 V prejednávanej veci je cieľom nariadenia č. 650/2012, ako to v podstate vyplýva z jeho odôvodnení 7 a 59, odstrániť prekážky voľného pohybu osôb, ktoré môžu čeliť ťažkostiam pri uplatňovaní ich práv v súvislosti s dedením, ktoré má cezhraničné dôsledky, najmä stanovením pravidiel týkajúcich sa právomoci a rozhodného práva pre túto oblasť, ako aj uznávaní a výkonu rozhodnutí a listín pochádzajúcich z iných členských štátov v určitom členskom štáte.
- 31 V tejto súvislosti článok 21 tohto nariadenia s názvom „Všeobecné pravidlo“ zakotvuje štandardný hraničný ukazovateľ, ktorý je určený odkazom na obvyklý pobyt zosnulého v čase smrti. Vzhľadom na štruktúru tohto nariadenia musí byť možnosť zvoliť si právo štátu, ktorého je zosnulý štátnym príslušníkom, upravená v článku 22 uvedeného nariadenia, chápaná ako výnimka zo všeobecného pravidla stanoveného v článku 21 toho istého nariadenia.
- 32 Okrem toho tak obvyklé bydlisko, ako aj štátna príslušnosť predstavujú objektívne hraničné ukazovatele, ktoré prispievajú k cieľu právnej istoty účastníkov dedičského konania, ktorý sleduje nariadenie č. 650/2012, ako to vyplýva z jeho odôvodnenia 37.
- 33 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že možnosť zvoliť si rozhodné právo na účely usporiadania dedičstva nemožno považovať za zásadu, na ktorej je založené nariadenie č. 650/2012, a teda za súdnu spoluprácu v občianskych a obchodných veciach v rámci Únie, ktorej je toto nariadenie právnym nástrojom.
- 34 Je pravda, že Súdny dvor rozhodol, že všeobecný cieľ tohto nariadenia, ktorým je vzájomné uznávanie rozhodnutí vydaných v členských štátoch v dedičských veciach, súvisí so zásadou celistvosti dedičstva (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. júna 2018, Oberle, C-20/17, EU:C:2018:485, body 53 a 54). Nejde však o absolútnu zásadu [pozri rozsudok zo 16. júla 2020, E. E. (Súdna právomoc a rozhodné právo v dedičských veciach), C-80/19, EU:C:2020:569, bod 69.]
- 35 V tejto súvislosti, ako uviedol generálny advokát v bode 71 svojich návrhov, článok 12 ods. 1 uvedeného nariadenia výslovne zavádza výnimku z tejto zásady tým, že umožňuje príslušnému súdu nerozhodnúť o majetku nachádzajúcom sa v tretích štátoch z obavy, že rozsudok nebude uznaný alebo vyhlásený za vykonateľný v týchto tretích štátoch.

- 36 Z toho vyplýva, že normotvorca Únie mal v určitých osobitných prípadoch výslovne v úmysle rešpektovať model rozdelenia dedičstva, ktorý možno uplatniť vo vzťahoch s niektorými tretími štátmi.
- 37 V dôsledku toho treba konštatovať, že systém nariadenia č. 650/2012 nebráni tomu, aby podľa bilaterálnej dohody uzavretej medzi členským štátom a tretím štátom pred prijatím tohto nariadenia a vzhľadom na výnimku stanovenú v článku 75 ods. 1 uvedeného nariadenia štátny príslušník tretieho štátu, ktorý má bydlisko v členskom štáte viazanom touto bilaterálnou dohodou, nemal možnosť zvoliť si rozhodné právo na účely usporiadania dedičstva. Okrem toho je tento výsledok v súlade so zásadou zakotvenou v článku 351 prvom odseku ZFEÚ, ktorá sa týka účinku medzinárodných dohôd, ktoré členské štáty uzavreli pred ich pristúpením k Únii.
- 38 Vzhľadom na všetky predchádzajúce dôvody treba na druhú otázku odpovedať tak, že článok 75 nariadenia č. 650/2012 v spojení s článkom 22 tohto nariadenia sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, že v prípade, že členský štát Únie uzavrel pred prijatím uvedeného nariadenia bilaterálnu dohodu s tretím štátom, ktorá určuje rozhodné právo v dedičských veciach, a výslovne nestanovuje možnosť zvoliť si iný právny poriadok, si štátny príslušník tohto tretieho štátu s bydliskom v dotknutom členskom štáte nemôže zvoliť právny poriadok uvedeného tretieho štátu, ktorým sa bude spravovať celé jeho dedičstvo.

O trovách

- 39 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (tretia komora) rozhodol takto:

- Článok 22 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 650/2012 zo 4. júla 2012 o právomoci, rozhodnom práve, uznávaní a výkone rozhodnutí a prijatí a výkone verejných listín v dedičských veciach a o zavedení európskeho osvedčenia o dedičstve**

sa má vykladať v tom zmysle, že:

štátny príslušník tretieho štátu s bydliskom v členskom štáte Európskej Únie si môže zvoliť právo tohto tretieho štátu ako právo, ktorým sa bude spravovať dedenie jeho celého dedičstva.

- Článok 75 nariadenia č. 650/2012 v spojení s článkom 22 tohto nariadenia**

sa má vykladať v tom zmysle, že:

nebráni tomu, že v prípade, že členský štát Únie uzavrel pred prijatím uvedeného nariadenia bilaterálnu dohodu s tretím štátom, ktorá určuje rozhodné právo v dedičských veciach, a výslovne nestanovuje možnosť zvoliť si iný právny poriadok, si štátny príslušník tohto tretieho štátu s bydliskom v dotknutom členskom štáte nemôže

zvoliť právny poriadok uvedeného tretieho štátu, ktorým sa bude spravovať celé jeho dedičstvo.

Podpisy